

Úvodní schůzka 5. 9. 2018

Vypravěč: Co pro vás znamená být skautem? Jednou za týden navštívit schůzku a jednou za rok strávit nezapomenutelné tři týdny na táboře? To ale není hlavní, hlavní je, že skaut musí být vždy připraven ke službě a právě příběh oldskautů Šedáka a Drakobijce, kteří připraveni byli, nás bude doprovázet.

Promoce, stůl s občerstvením: Na scénu přicházejí Šedák a Drakobijec patřičně svátečně oblečení. Šedák si nese diplom.

Šedák: Jen si posluž Drakobijče. *(vybízí přítele, aby něco okusil).*

Drakobijec: Vždyť jsem ti ještě ani nepogratuloval, doktore Šedáku. *(napřahuje pravačku).*

Šedák: *(krouť hlavou a napřahuje levici)* Teď mi zrovna skautství leží na srdci víc než kdy dřív.

Drakobijec: *(mění pravici za levici a konečně Šedákovi gratuluje).* Jak by taky ne, dokázal jsi přenést myšlenky skautské výchovné metody do Armády České republiky. Tvůj systém výcviku, tedy spíš ten skautský družinový systém, se natolik osvědčil, že ti za to armáda dala... kolik, že to bylo? Nicméně jsi za ten projekt jednak doktor a jednak boháč.

Šedák: S tím, jak mi teď skautství nejde z hlavy, jsem to myslel jinak. Vzpomínáš na Larryho? Toho amerického skautka z jamboree.

Drakobijec: Samozřejmě, nedávno prý zmizel v Číně. Novinařina je nebezpečné povolání. A co ty s tím?

Šedák: Co my s tím.

Drakobijec: Šedáku, zniš skoro jako by sis chtěl koupit letadlo, dva padáky, vyletět někam nad divočinu na severozápadě Číny, každému z nás obstarat padák a batoh s věcmi a nakonec s tím vším skočit dolů.

Šedák: Tobě to vždycky pánilo, bratře Drakobijče.

Drakobijec: Ale... práce, holka... *(podlamují se mu nohy a padá do mdlob)*

Šedák: Nevadí. Vždy připraven! *(líje Drakobijci na hlavu skleničku, ze které doposud upíjel, následně k němu přikleká a bolestivým podnětem ho vrací k vědomí).* Jsem rád, že mě bereš tak vážně.

Drakobijec: Mám pocit, že naopak to úplně neplatí. To, co plánuješ, je šílenství. Chceš-li přijít o všechno, čeho se ti dosud dostalo, chceš-li umřít někde v divočině, pak prosím. Ale proč do toho taháš i mě?

Šedák: Býval jsi můj pošestník, podrádce, oddílový podrádce i zástupce v době, kdy jsem vedl oddíl. Musíš se mnou jít, vždy jsi byl od toho, abys mě podporoval...

Drakobijec: Skaut není všechno, Šedáku. Vlezl ti do hlavy stejně jako pýcha. Nejdu do toho s tebou... *(otáčí se a odchází)*

Šedák: *(chytá ho za ruku)* Pojď, potřebuji tě. Potřeboval jsem tě jako šestník, jako rádce, jako oddílový rádce i jako hlavní vedoucí. Vždy jsi měl ten druh myšlení, který mně chyběl. Nikdo bez tebe není taková nula jako já. A Larrymu jde o všechno.

Drakobijec: *(Zamyslí se a delší dobu v tomto stavu setrvá).*

Vypravěč: Dá Drakobijec přednost rozumu, nebo solidaritě. Hlasujte!

Drakobijec: Nevěřím, že se ti tenhle beznadějný podnik vydaří. Čína je peklo, místo bez lásky a radosti, pustíš se s ní do křížku a ven se už nedostaneš. Tady jsi na západě, ale Číně vládne lež, nemůžeš si vzít na starost tam chránit pravdu. Nejdu do toho s tebou.

Schůzka: Oddíl Jeleni; 12. 9. 2018

Upřímně, nečekal, že se dostane až tak daleko. Když se při promoci neúspěšně snažil zlákat Drakobijce, nešetřil optimismem, ale nyní víc než dobře chápal, proč se Drakobijec rozhodl zůstat v České republice.

V posledních týdnech Šedák prošel peklem. Ve víře, že má šanci něco změnit, se nechal soukromým letadlem s protiradarovým pláštěm vysadit do divočiny na východě Číny, a pak už ho bratrská láska k bližnímu ho hnala přes skalnaté masivy, které navíc přelézal v noci. S nadějí na úspěch se plavil v provizorním plavidle přes řeku Guanjiagou, v přestrojení za turistu si do života přinášel aspoň trochu radosti komunikací s vesničany a poznával krutou pravdu, totiž neskutečnou bídu zdejších obyvatel, kteří byli rádi za každou trochu jídla. To vše ho hnalo dál a dál až se zas jednou večer probudil (jak již bylo zmíněno, cestoval v noci) a z keře ve kterém spal, zahlédl maskáčové kalhoty ozbrojence.

„Skaut je veselý myslí,“ opakoval si na smrt vyděšený Šedák, ale moc mu to nepomáhalo. Očividně se ocitl v bezprostřední blízkosti tábora Čínské lidové osvobozené armády. Stačí, aby byl viděn a už má kulku v zádech. Naštěstí voják řešil jinou potřebu než lovit cizince z křoví a té taky věnoval všechnu svou pozornost. Šedák tedy klidně ležel dál v křoví, ale strachy ani nedýchal.

Když ho voják opustil, pomalu se zdvihl a jak nejtíšeji uměl, plížil se podél cestičky, po které kráčel voják. Ač se snažil sebevíc, přeci nebyl dostatečně tichý. Najednou uslyšel řev a mladý Číňan na něj mířil samopalem. Šedák se vzpřimil a zvedl ruce nad hlavu, mládenec – snad neprošel dobrým výcvikem – se k němu přiblížil, čímž Šedákovi zachránilo život. Oldskaut mu vytrhnul a zbraň, nejprve vojáka přetáhnul pažbou, pak samopal odhodil co nejdál stranou a možná, ne zcela chytře se rozběhl.

Za chvíli vyběhl z lesa na parkoviště plné džípů, křik vojína už stihl upozornit i ostatní vojáky, že se něco děje a ti proto číhali ve střehe. Uprostřed parkoviště stál vůz, který se zřejmě chystal odjet, ale zvláštní stav řidiče přiměl, aby s odjezdem posečkal. Právě k tomuto vozu, se kterým by snad bylo možné odjet, Šedák upnul všechny své naděje.

Dal do toho sprintu vše, mezi ním a potenciálními střelci se nacházelo auto, tudíž se neměl čeho bát. Jedině řidičova revolveru, ten byl nabitý naštěstí až v okamžiku, kdy zabral za dveře auta. Smůla, zamčené. Zato z otevřeného okna se vysunula ruka svírající zbraň a z druhé strany přibíhal další voják. Šedák neměl ani čas se bát, vytáhl nůž – jedinou zbraň, kterou měl – a skočil na drobného vojáčka. Skončili na zemi, voják se pokusil na Šedáka namířit zbraň, ale ten mu vrazil nůž do dlaně. Bojovník se ale nedal, ačkoliv ho zranění jistě bolelo, dál svíral svou pušku a dokonce se mu podařilo obratným chvatem přetočit a dostat Šedáka pod sebe, kleknul si na jeho břicho a vytáhnul kudlu. V tu chvíli zaznělo několik výstřelů a Číňan se skácel. Šedák se zmateně rozhlédl a spatřil k smrti vyděšený obličej muže v džípu, který zřejmě ve stresu střílel poněkud naslepo. Nyní znovu nabíjel a Šedák využil příležitosti. Vyběhl přímo před auto a vyskočil mu na čumák, disciplinovaný řidič si nedovolil střílet skrz sklo služebního vozu, a tak jen na Šedáka mířil pistolí. Jelikož se ale sbíhali další vojáci, nemohl si Šedák dovolit tam čekat dlouho. S batohem plnicím zároveň roli beranidla a štítu se vrhnul proti přednímu sklu. Za chvíli byl uvnitř, pravačka ho pekelně bolela a vypadala po zásahu kulkou, která batoh pochopitelně prostřelila, pěkně ošklivě. Přesto otočil klíčkem, nastartoval vůz a vyrazil s ním naslepo do lesa.

Vůz se chvíli drncal, Šedákovi se mezitím podařilo odzbrojit spolujezdce, ale i tak to s ním neměl lehké. Dotyčný ho bil, škrtil i kousal. Další posun v celém dobrodružství přinesly dva stromy, které byly moc blízko u sebe. Vůz do nich najel v poměrně velké rychlosti a spolujezdec se praštil hlavou o palubní desku, načež ztratil vědomí. Šedák dopadl jinak. Hlavou sice narazil do batohu, což ho ušetřilo ztráty vědomí, ale v pravé pulte své hrudi objevil dlouhý klacek.

„Takhle moc dlouho nepřežiju,“ usoudil, ale co se dalo dělat. Předpokládal, že má v zádech vojáky, a tak urychleně opustil vůz. Sebou si vzal jen lékárníčku a nůž. Potom pádil, či spíš padal, dál z kopce dolů. Zhrotil se, až když narazil na něco pevného a rovného, cesta. Ležel tam a už nemohl dál, pomalu usínal.

Ještě trochu vnímal, jak zase jede autem, jak někdo mluví a on mu nerozumí a pak už upadl do úplného bezvědomí. Probral se až na gauči a z okna viděl nekonečné řady panelových domů a nebe téměř úplně zastřené kouřem z továren. Na hrudi, na ruce i na hlavě měl obvazy.

„Vzbuzen?“ tázal se ho čínský hostitel nepříliš dobrou angličtinou.

„Ano,“ odpověděl.

„Co tu děláte?“

A pak přišla konverzace, během níž se jak Šedák, tak jeho zachránce Dong dozvěděl, na čem jsou.

Když Šedák ležel na silnici, projížděl kolem něj Dongův známý z podzemní církve a jelikož křesťan pomáhá raněným, Šedáka naložil a odvezl k Dongovi, který mu byl jakožto záchranář schopný pomoci. Kdyby teď udělaly úřady v Dongově bytě prohlídku, čekala by ho jistě smrt. Skrýval u sebe vetřelce a zároveň přechovával ne jeden předmět, z něhož bylo poznat, že se jedná o člena zakázané a pronásledované podzemní církve. Právě toto ilegální společenství Šedáka zaujalo.

„A jste nějak organizovaní?“

„Ne bratře, ale církev je společenství lidí shromážděných kolem Krista, není třeba žádné organizace.“

„Žijete v pekle, proč se nesjednotíte, tak by se vám proti režimu, který vás pronásleduje, bojovalo lépe. Tedy jestli vůbec bojujete.“

„Každý z nás dělá, co může, aby podryl moc toho ďábla, zosobněného prezidentem Si Ťing-pchingem.“

„I já mám něco v plánu, ale sám to nesvedu.“

„Co to je, bratře?“

A tak se Šedák svěřil Dongovi se svým cílem. Dong dlouho váhal a dlouho přemýšlel, ale nakonec svolil, samozřejmě že akci musela předcházet dlouhá příprava. Jedním z nutných úkolů se stalo také vytvoření týmu, který bude na akci spolupracovat. Na misi tak náročnou bylo skutečně nutno sesbírat dostatek schopných lidí. Pracovitost a disciplína Číňanů však vedla k tomu, že ačkoliv se do řad nově vznikající organizace rekrutovali pouze členové podzemní církve, měla již brzy velmi slušnou úroveň. Šedák, ačkoliv pravačku už do původního stavu vrátit nemohl, byl dítě štěstěny. Odhodlaný a solidární tým pojmenoval podle toho, který pro něj dříve znamenal tak moc – Jeleni.

Schůzka: Oddíl Jeleni; 19. 9. 2018

V roce 1905 první sociolog vůbec, totiž Max Weber, přišel s myšlenkou, že právě ba křesťanské pŕdĕ mohla vyrŕst kapitalistická společnost založená na pracovním výkonu jednotlivce. Podobně obdivně se o sto let později vyjádřil německý premiér Helmut Schmidt o čínském náboženství konfucianismu a přiřknul mu zásluhu na velikosti čínského národa. Teď Šedák spolupracoval s křesťany, jejichž myšlení si však uchovalo to dobré, co čínská kultura nabízela a viděl, že na myšlenkách onĕch sociologů bylo leccos pravdy.

Mĕl skvělý tým. Několik mĕsíců usilovně a utajenĕ chystali pŕepadení vĕznice, z naprosto bezvýznamného čtyřmilionového chudĕho mĕstečka se Šedák dostal do Šanghaje, se svými dvaceti sedmi miliony obyvateli nejlidnatĕjšího mĕsta Číny. Jeleni kontaktovali bezzubĕho pastora, který si už vĕznicí Tilanqiao prošel a něco o ní vĕdĕl, dále celý objekt velmi opatrnĕ ofotili a prosĕdĕli nad nimi ne jednu hodinu.

Plán, se kterým nakonec think thank celé operace přišel, byl velmi riskantní a založený na odvážné a nesobecké spolupráci. Skupina asi čtyřiceti křesťanů (z nichž většinu bylo třeba ještě naverbovat) podzemní církve by uspořádala protestní bohoslužbu přímo před branami věznice. Čínská policie se s demonstranty nemazlila, dalo se čekat, že policisté prostě vyrazí z budovy ven, vtáhnou křiklouny dovnitř, tam je zmlátí a bez soudu zavřou.

Dá se ale čekat, že pokud v okamžiku, kdy policisté vyrazí ven z věznice, zaútočí na dav i další „strážník“ z druhé strany a doprovodí bohoslužbu až dovnitř, nebude hned vyhozen ven. Sehnat uniformu nebude těžké. Dong počítal, že si vyhlídne osamělého strážníka, dá mu narkózu, zavře ho do svého bytu a vezme si jeho uniformu, se kterou pak pronikne do vězení, zjistí, kde jsou zadrženi demonstranti a kde Larry a pak dovnitř vpustí Šedáka s několika dalšími kolegy a společně zadržené osvobodí.

Pro každého člena týmu, to byl nejšílenější projekt jeho života, ale doufání v jeho správnost strach překonalo. V osudný den se před věznicí shromáždilo demonstrantů skoro sto, Číňané mají v povaze stát za svými příbuznými a v Kristu jsou všichni bratři a sestry, pročez není možné nechat jít svého bližního nasazovat vlastní kůži a sám zůstat nečinný. S klidem v očích křesťané klekali, nahlas se modlili a přijímali rány, které jim policisté, co z vězení vyrazili už po dvaceti minutách, uštědřili.

Šedák to vše pozoroval dalekohledem z okna nedalekého paneláku. Policisté vyrazili, odvěkli dovnitř účastníky bohoslužeb i kazatele a zabouchli za sebou. Až potud šlo vše podle plánu, pak ale uviděl osamělou postavu v policejní uniformě, jak stojí před branou. Dong se nestihl vetřít mezi skutečné policisty, a tak mělo nyní zadržených osmdesát křesťanů jen malou naději na svobodu. Při všem, za co Dongovi vděčil, ho tohle dopálilo k nepřičetnosti. Vyběhl z domu a utíkal až k věznici, Dong tam nebyl. Šedák ho začal volat jménem, ale nic, našel ho až u řeky Huangpu s pistolí u spánku. Záchranář si byl vědom velikosti selhání a usoudil, že si za něj zaslouží trest smrti. Šedák k němu přiskočil, vytrhnul mu zbraň a nahradil ji pohlavkem. Tím pro něj byl Dong ospravedlněn. Teď jen co dál. Jaký je další plán?